

תת"ע 5415/06/22 - מדינת ישראל נגד דינה אבו רומחין-חאג'

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5415-06-22 מדינת ישראל נ' אבו רומחין-חאג'
תיק חיצוני: 14119329069

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי
מאשימה מדינת ישראל
באמצעות עו"ד תומר יצחקי
נגד
נאשמת דינה אבו רומחין-חאג'
באמצעות עו"ד אמיר חאג'

החלטה

1. הונחה לפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת התיישנות.
2. לנאשמת מיוחסת עבירה מיום 4.4.19, בגין עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 71(1) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.
ביום 18.10.20 הוגשה מטעם הנאשמת בקשה להארכת מועד להישפט (המ"ש 6280-10-20), אשר התקבלה ביום 22.2.21, במסגרת ערעור (עפ"ת 49827-01-21).
3. ביום 14.6.22 הוגש כתב האישום שלפני.
4. ב"כ המבקשת טוען להתיישנות בציינו כי כתב האישום הוגש בחלוף 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה, בניגוד לסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן - החוק), על אף שמדובר בעבירה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב.
5. המאשימה טוענת, מנגד, כי הסעיף הרלוונטי לענייננו הוא סעיף 230 לחוק, לפיו, במקרה בו הוגשה בקשה להישפט, יש לשלוח הזמנה למשפט בתוך שנה מיום שהתקבלה ההודעה. לשיטת המאשימה, הנאשמת שלחה בקשה להארכת מועד להישפט שהתקבלה ביום 18.3.21, הדוח נשלח לנאשמת ביום 23.12.21 (בהתאם למס' הדואר הרשום המצוין בתגובת המאשימה), ומכאן שחלפה תקופה של כ-9 חודשים מיום שנתקבלה הודעת הנאשמת ועד משלוח ההזמנה למשפט, ומכאן שלא חלפה שנה ולא חלה התיישנות.

הכרעה ודין

6. הוראת סעיף 225א(א) לחוק קובעת כי -

"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)..."

הוראת סעיף 225(ב) קובעת כי - " אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".

בהתאם להוראת סעיף 230 לחוק - "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו".

ברע"פ 867/18 ראובן נתאי נ' מדינת ישראל (04.02.2018) נפסק כי המועד הקובע לעניין משלוח ההזמנה למשפט הוא מועד מסירת ההזמנה לדין לנאשם. ראו דברי כב' השופט י' אלרון שם:

"לשונו של סעיף 230 לחוק ברורה, ועל פיה יש לשלוח את ההזמנה למשפט בלבד בתוך שנה מיום הבקשה להישפט. הסעיף אינו מתייחס כלל למועד משלוח כתב האישום כתנאי להימצאות בתוך התקופה בה ניתן לדון באישום... הנה כי כן, קובע המחוקק במפורש, בחקיקה ראשית ובחקיקת המשנה, כי לעניין מירוץ ההתיישנות בנסיבות כגון דין, המועד הקובע הוא מועד מסירת ההזמנה לדין".

עולה מהאמור כי מרוץ ההתיישנות מתחיל להימנות החל מקבלת הודעת נאשם על רצונו להישפט ועד למסירת ההזמנה לדין לנאשם. קרי, על המאשימה להוכיח שההזמנה לדין נמסרה בתוך תקופה של שנה מיום קבלת הודעה בדבר בקשה להישפט.

בעניינו, הנאשמת הגישה בקשה להארכת מועד להישפט ביום 18.10.20. הבקשה נדחתה בתחילה, אולם התקבלה, במסגרת ערעור, ביום 22.2.21.

כעולה מתגובת המאשימה, דוח הזמנה לדין נשלח לנאשמת ביום 23.12.21, וחזר כ"לא נדרש", ביום 8.2.22. מכאן שקיימת חזקת מסירה ומכאן שההזמנה לדין נמסרה כדין לנאשמת ביום 8.2.22.

בנסיבות האמורות, המאשימה לא עמדה בחובה המוטלת עליה לפי סעיף 230 לחוק. בקשתה להארכת מועד להישפט של הנאשמת הוגשה ביום 18.10.20, וההזמנה לדין נמסרה לנאשמת ביום 8.2.22, קרי, חלפה שנה מיום שנתקבלה בקשתה ועד היום בו נמסרה לה ההזמנה לדין.

בנסיבות אלה, עתירת הנאשמת לביטול כתב האישום בשל התיישנות, מתקבלת.

לפיכך, אני מורה על ביטול כתב האישום וסגירת התיק.

המזכירות תמציא החלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' תמוז תשפ"ג, 21 יוני 2023, בהעדר הצדדים.